

Sygn. akt IV Kz 822/13

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Piotr Kupcewicz

Sędziowie SO Adam Sygit – sprawozdawca

SO Małgorzata Lessnau-Sieradzka

Protokolant sekr. sądowy Hanna Płaska

przy udziale Gizeli Kubickiej – prokuratora Prokuratury Okręgowej
w Bydgoszczy,

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2014 roku,

w sprawie **J. E.**,

w przedmiocie wydania wyroku łącznego,

zażalenia wniesionego przez skazanego,

na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 4 października 2013 roku, sygn. akt III K 396/13, w przedmiocie umorzenia postępowania,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

1. utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.
2. zwolnić skazanego z kosztów postępowania odwoławczego i obciążyć nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Bydgoszczy, na podstawie art. 572 k.p.k., umorzył postępowanie wobec skazanego J. E. o wydanie wyroku łącznego w sprawach o sygn. akt II K 450/01, XVI K 1639/03, II K 569/05 i III K 110/10 ze względu na brak warunków do jego wydania. W uzasadnieniu sąd stwierdził, że z uwagi na daty popełnienia czynów, za które J. E. został skazany w/wym. wyrokami i daty ich wydania, nie zostały spełnione przesłanki orzeczenia kary łącznej określone art. 85 k.k., a tym samym do wydania wyroku łącznego (k. 31).

Postanowienie to zaskarżył skazany, twierdząc, że koniec wykonywanych przez niego kar pozbawienia jest zbyt odległy, gdyż przypada dopiero na dzień 26 grudnia 2016 roku i dlatego chciałby opuścić zakład karny wcześniej, również po to, aby podjąć pracę a zarobione dzięki niej pieniądze przeznaczać m. in. na alimenty. Poza tym po wyjściu na wolność mógłby naprawić relacje z córką i zapobiec utracie kontaktów z synem. Skazany powołał się na pozytywną opinię na swój temat z zakładu karnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie wniesione przez skazanego nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zasadnie wskazał Sąd Rejonowy, iż w przedmiotowej sprawie w konfiguracji orzeczeń wskazanych w zaskarżonym postanowieniu brak jest przesłanek do wydania wyroku łącznego. Zgodnie z art. 569 § 1 k.p.k., jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów, właściwy do wydania wyroku łącznego jest sąd, który wydał ostatni wyrok skazujący w pierwszej instancji. Warunki takie zachodzą, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu (art. 85 k.k.).

Przesłanką wymierzenia kary łącznej jest zaistnienie realnego (rzeczywistego) zbiegu przestępstw. Zbieg taki występuje wówczas, gdy ten sam sprawca popełnia kilka przestępstw (co najmniej dwa) przed wydaniem pierwszego nieprawomocnego wyroku za którekolwiek z nich. Realny zbieg przestępstw ulega przerwaniu poprzez wydanie wyroku skazującego, chociażby nieprawomocnego, co do któregośkolwiek z przestępstw wchodzących w skład zbiegu.

Wyroki wymienione w sentencji zaskarżonego postanowienia nie podlegają łączeniu ze sobą, ponieważ pierwszym wyrokiem w rozumieniu artykułu art. 85 k.k. jest wyrok w sprawie o sygn. akt II K 450/01 a wydany w dniu 17 stycznia 2002 roku, zaś przestępstwa objęte pozostałymi wyrokami skazany popełnił już po wskazanej dacie – przy czym każde z nich popełnił także i po wydaniu dacie bezpośrednio wcześniejszego wyroku, skazującego za przestępstwo popełnione uprzednio. Tym samym nie zostały spełnione przesłanki wymierzenia kary łącznej określone w art. 85 k.k.

Jednocześnie należy wskazać, że pozytywna opinia z zakładu karnego, na którą powołał się skazany, nie jest przesłanką orzeczenia kary łącznej, lecz jednym z czynników mogących wpłynąć na jej wymiar, brany pod uwagę dopiero wtedy, jeśli spełnione są przesłanki do orzeczenia tego typu kary. Pozostałe okoliczności, które podniósł w zażaleniu skazany nie mogły podważyć słuszności zaskarżonego rozstrzygnięcia, gdyż nie były one relewantne dla oceny przesłanek orzeczenia wobec skazanego kary łącznej, o których jest mowa w art. 85 k.k. W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji. O kosztach postępowania odwoławczego postanowiono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.